

Sygn. akt V CSK 251/17

POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z wniosku P.S. i M.S.

przy uczestnictwie E.W.

o stwierdzenie nabycia spadku po zmarłej J. S. W. ,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 października 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy P. .

od postanowienia Sądu Okręgowego w O.

z dnia 12 października 2016 r., sygn. akt II Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie wnioskodawcy wnieśli skargę kasacyjną, w której jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania powołali się na oczywistą zasadność skargi oraz na potrzebę wykładni przepisów prawa budzących wątpliwości. Oczywista zasadność skargi ma wynikać z braku amortyzacji nakładów. O ile bowiem nawet uznać, że nakład uczestnika na majątek zmarłej stanowił 50% wartości jej mieszkania, to, zdaniem wnioskodawców, trzeba uwzględnić, że przez kilkanaście

lat trwania małżeństwa uczestnik korzystał z mieszkania zmarłej, a więc korzystał z własnych środków stanowiących nakład na to mieszkanie. Byłoby zatem niezbędne ustalenie, w jakim zakresie je wykorzystał i jaki procent wartości mieszkania po tylu latach wynosi jego nakład. Ta kwestia nie przekonuje jednak do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Choć nie można *a limine* odrzucić wskazanej linii rozumowania wnioskodawców, to jednak co najmniej równorzędna, jeśli nie dominująca, jest linia przyjęta przez sądy. Z mieszkania bowiem w takim samym stopniu korzystał uczestnik i zmarła, a więc skoro przy kupnie ich obciążenie finansowe w jego kosztach stanowiło po 50% wartości, to nie ma podstaw twierdzić, aby po latach nakład na ten konkretny składnik majątku zmarłej był niższy niż 50%, tym bardziej, że przyjmuje się w orzecznictwie przy rozliczeniu konkubinatu na podstawie art. 410 k.c., iż zasądzeniu podlega kwota odpowiadająca wartości świadczenia nie z chwili jego spełnienia, lecz z chwili wyrokowania. Trzeba zatem stwierdzić, że stanowisko przyjęte przez Sądy *meriti* jest co najmniej jednym z dopuszczalnych poglądów w tej sprawie. Natomiast potrzeba wykładni budzących wątpliwości przepisów w ocenie skarżącego dotyczy art. 410 w związku z art. 455 k.c., mianowicie kwestii wymagalności roszczenia z tytułu nienależnego świadczenia. Kwestię tę w orzecznictwie Sądu Najwyższego należy uznać za już wyjaśnioną. Przykładowo w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2014 r., III CSK 36/14 (OSNC 2016, nr 1, poz. 5) wyraźnie wskazano, że obowiązek zwrotu nienależnego świadczenia zalicza się do tzw. zobowiązań bezterminowych, o których mowa w art. 455 k.c.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.